

Nr 136.

Av herr **Person** i Stockholm m. fl., om viss ändring i lagen om semester.

I 12 § av Lag om semester äro föreskrifter upptagna beträffande semesterlön. Sådan skall tillkomma arbetare därest han lämnar sin anställning eller entledigas därifrån, innan han åtnjutit honom enligt lagen tillkommande semester. I paragrafens andra stycke stadgas emellertid, att vad sålunda föreskrivits icke skall gälla, då anställning avbrytes genom dödsfall eller upphör till följd av arbetarens pensionering.

Det gjorda undantaget är utan tvivel oberättigat. Särskilt gäller detta vid anställningens avbrytande på grund av dödsfall. Intjänad semester är lika med intjänad avlöningsförmån. Lika litet som vi finna det ens kunna ifrågasättas, att avliden arbetares intjänade lön inte skall utbetalas till hans dödsbo, lika litet borde det kunna göras tvistigt, huruvida hans dödsbo skall utfå intjänad semesterlön. Lagens föreskrift härom är emellertid tydlig: semesterlön får icke utbetalas till avliden arbetares dödsbo. Denna tillgodoföres sålunda i stället arbetsgivaren.

Hur orimligt detta förhållande verkar skall belysas med ett exempel. En arbetare förolyckades under arbetet på grund av bristfälligt arbetskydd. Arbetsgivaren kunde icke straffas för sin underlåtenhet att hålla i lagen föreskrivet arbetskydd. Denna lag är nämligen så avfattad, att arbetsgivaren inte riskerar straff, om han underlåter följa lagens anvisningar, under det att arbetaren straffas, om han avlägsnar ett arbetskydd, som exempelvis hindrar honom i arbetet. Här förelåg en uppenbar förseelse från arbetsgivarens sida, men han var oåtkomlig för straff. I stället kunde han med stöd av semesterlagen innehålla den förolyckade arbetarens intjänade semesterlön.

Det måste anses vara en gård av den enklaste rättvisa, att intjänad semesterlön utbetalas även i de fall, där anställningen avbrutits genom arbetarens dödsfall. Undantaget för dylika fall är en skönhetsfläck på semesterlagen, som måste utplånas. I stort sett gäller detsamma, då anställningen avbrytes genom att arbetare pensioneras. I båda fallen rör det sig om intjänade löneförmåner, som böra utgå, när icke semester kunnat beredas vederbörande. På ovanstående grunder få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att andra stycket i 12 § Lag om semester måtte utgå.

Stockholm den 22 januari 1943.

Set Persson.

H. Hagberg.

K. Senander.